

Plots merk ik enkele jonge gemzen die aan het grazen zijn. Een half uurtje geleden heb ik er ook enkele gezien, maar kon ik ze niet fotograferen omdat ze, opgeschrikt door mijn komst, zich vlug gingen verschansen achter een heuveltje. Ik weet echter niet of het om dezelfde gemzen gaat.

Ik ga verder naar de top en net onder de top merk ik terug drie gemzen op. Ze zijn kleiner en jonger dan de gemzen van daarnet. Deze jonge gemzen zijn dan ook minder schichtig en zijn net zo nieuwsgierig als ikzelf.

De kapel komt dicht(er) en dicht(er). Deze klim is meteen de zwaarste klim tot hertoe.

Eindelijk op de top. Hier en daar ligt er een dun laagje sneeuw. Het kan geen verse sneeuw zijn want sedert mijn aankomst in Almeria is er nog niets van neerslag gevallen. Ik zie nergens voetsporen in de sneeuw. Hier is dus al een tijdje niemand meer geweest.

Tijdens de afdaling dien ik eerst een stukje rijbaan te volgen. In de schaduwplekken ligt er ook oude sneeuw op het wegdek. Ook hier zie ik geen voet- of bandensporen. Blijkbaar is de kapel in de winter niet erg in trek. Vandaag is er wat bewolking en telkens de zon zich verschuift achter een wolk voel ik het meteen koeler worden.

Tijdens de afdaling passeer ik twee dorpjes en ik hoop in het derde dorpje te kunnen slapen. Het eerste dorpje dat ik passeer is Benizalon dat slechts 167 inwoners telt.

Benizalon lijkt wel uitgestorven. Ik kom geen mens tegen. Af en toe zie ik wel een kat wegglijpen, maar dat is dan ook het enige levende wezen dat ik in dit dorp aantref.

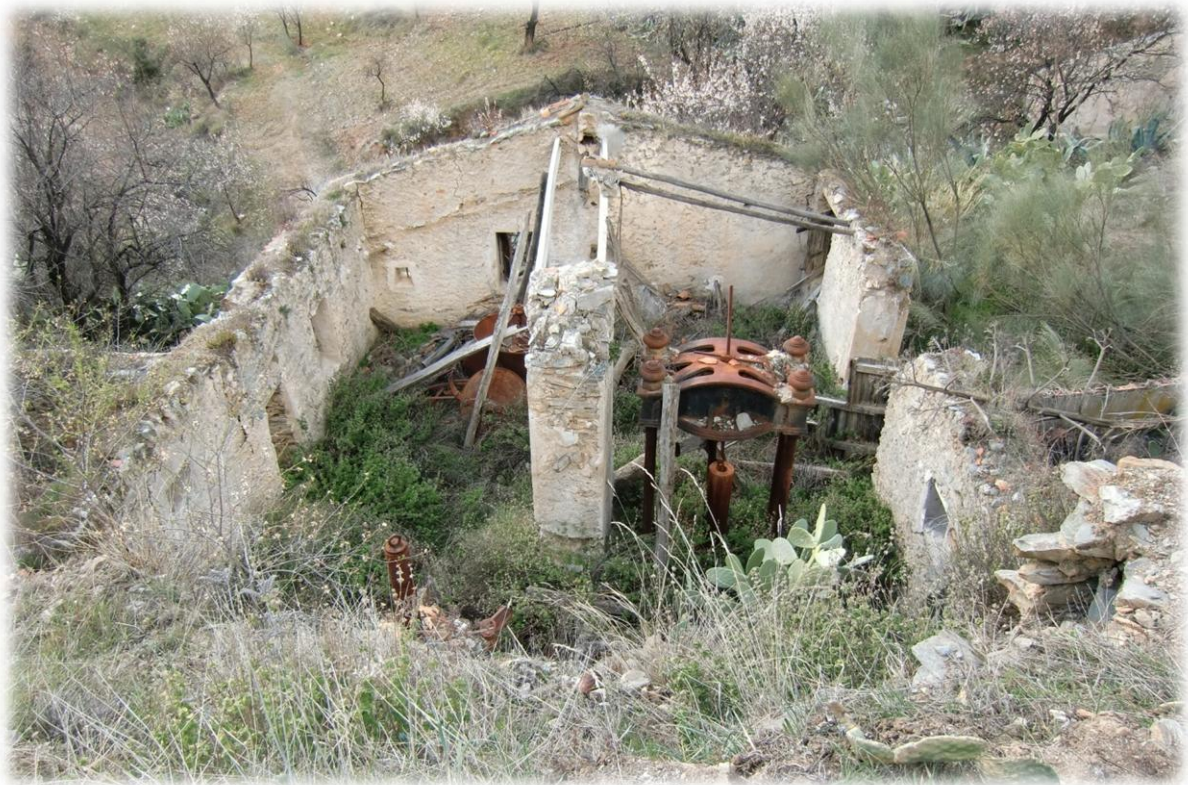

GR 44 is nog een GR die ik niet ken. Al vind ik er achteraf maar weinig informatie over. De GR 44 loopt ongeveer 4 km gelijk met de GR 244.

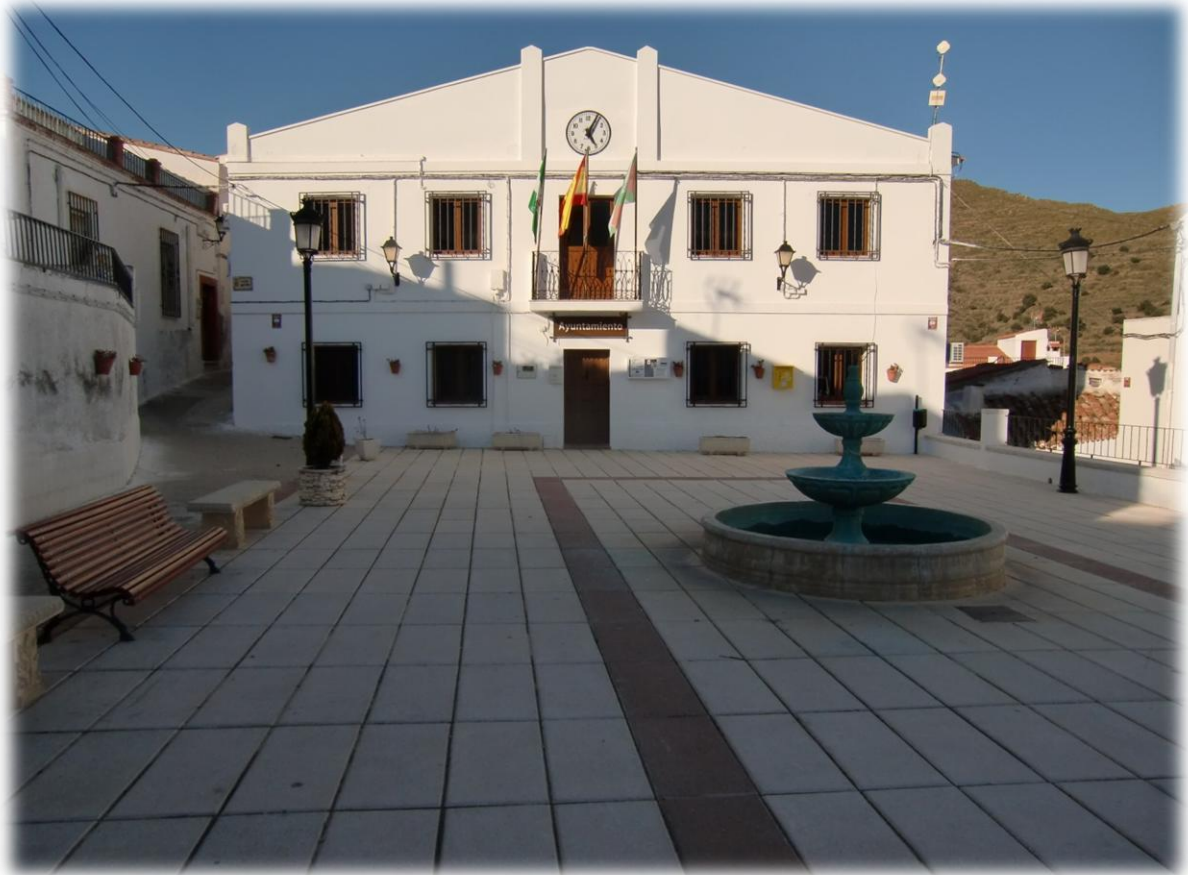
Ik denk dat ik hier de restanten zie staan van een oude graanmolen, maar hier ben ik niet zeker van.

Ik kom in het tweede dorpje van deze dag, Benitagla. Het ligt midden in de Sierra de los Filabres. Het dorpje telt 66 zielen. Ik moet maar enkele kilometers meer doen tot het einddorp. In Benitagla vind ik geen slaapgelegenheid en loop dan maar verder.

Ik kom in Tahal. Er is geen hotel of hostel, maar je kan er wel een huis afhuren. Ze noemen dit hier een Casa Rural. De eigenaar steekt meteen de houtkachel aan, maar het huis is zo groot dat het niet te verwarmen valt. Er is een mooie badkamer, maar er is geen warm water aanwezig. Dit valt mij toch wat tegen. Ik kan er wel mijn eigen potje koken en kruip vroeg in bed.

Donderdag 16 februari 2012

- Van : Tahal 1.000 m
- Naar : Castro de Filabres 1.010 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 1.100 m
- Dalen : 1.200 m
- Duur : 9 uur

Vandaag toch terug een zware dag, in afstand is het de langste etappe. Toen ik de voorbije nacht naar het toilet ging en had doorgespoeld hoorde ik dat er geen water in het reservoir kwam. Het water was blijkbaar bevroren. Gelukkig zijn er twee badkamers in het huis en deze morgen ben ik dan maar naar het toilet gegaan in de tweede badkamer zodat ik alles toch netjes kan achterlaten. Het is weer een helblauwe dag met zonneschijn vanaf het eerste uur. En zoals gewoonlijk vertrek ik 's morgens altijd met lange broek en met jas, maar reeds tijdens de eerste klim, na een tiental minuten, moet ik mijn short aan doen en de jas in de rugzak steken.

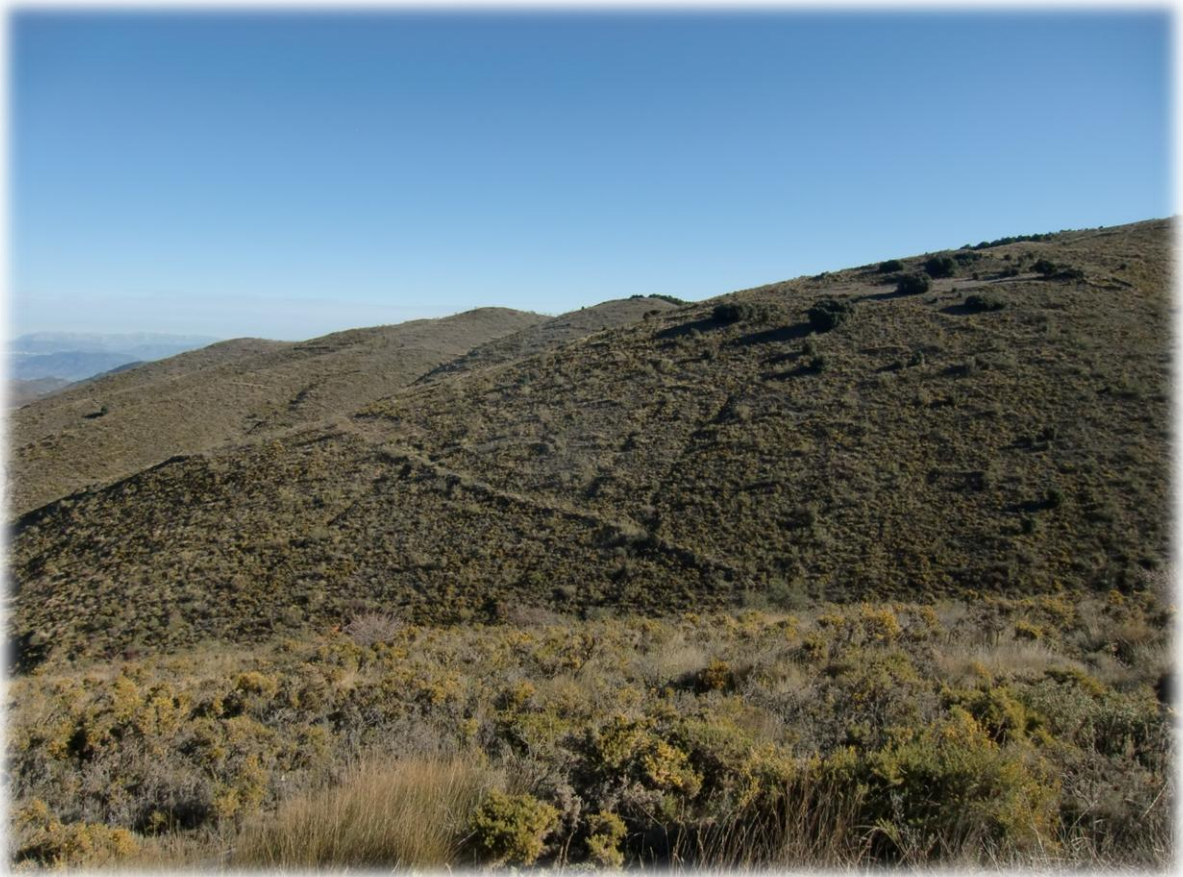

Het is al een tijdje dat ik niet meer vertoef in woestijnlandschap. Het is een mooie afwisseling. Ik krijg nu meer groen te zien, al is de streek toch nog steeds naar de dorre kant.

Voor het eerst krijg ik zicht op zee. Ze ligt weliswaar nog ver af, ik schat zo'n 40 km in vogelvlucht.

Ik volg nu een breed pad waar hier en daar nog wat sneeuw ligt. Plots zie ik zo'n twintig meter voor mij uit een vos dit pad oversteken. De vos is helemaal niet gehaast en ziet mij niet eens staan of negeert me gewoon. Tegen de tijd dat ik mijn fotoestel had genomen was hij jammer genoeg wel al verdwenen in het struikgewas.

Na de klim volgt er een lange, maar gemakkelijke afdaling. In de verte zie ik al het eerste dorp van de dag liggen. Er liggen vandaag terug drie kleine dorpjes op mijn weg.

Een pluizig gewas. Wat voor plantje het juist is, weet ik niet. In de woestijn zelf ben ik dit niet tegengekomen, maar hier tref ik het sporadisch aan.

De afdaling gaat grotendeels langs een mooi pad tussen de rotsen. Het lijkt wel of deze rotsen nat zijn, maar dat is niet zo. Er zit veel zilverkleurig erts in het gesteente dat weerkaatst in de zon.

Het eerste dorpje dat ik intrek is Senés. Er staan weinig huizen, maar het is wel 20 vierkante kilometer groot. Per vierkante kilometer telt dit dorp 6 bewoners.

Eigenlijk moet ik niet echt in het dorp zijn, maar ik kies er toch voor om het kleine witte dorpje in te trekken en dat levert toch terug enkele mooie beelden op.

